

РЕШЕНИЕ

№ 10732

гр. София, 21.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 51 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ИВЕТА В. ИВАНОВА

при участието на секретаря ДИАНА АЛ. ИВАНОВА
като разгледа докладваното от ИВЕТА В. ИВАНОВА Гражданско дело № 20221110118322 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявен е от К. Г. А. против [фирма] отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439, ал. 1, вр. чл. 124, ал. 1 ГПК за признаване за установено в отношенията между страните, че ищцата не дължи на ответното дружество сумата от 11 613,83 лева, представляваща непогасена главница по договор за кредит № [№]/03.11.2009 г., ведно със законната лихва за забава върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба – 05.04.2022 г. до окончателното изплащане, сумата от 10 336,40 лева, представляваща законна лихва за забава върху главницата за периода от 28.06.2013 г. (датата на подаване на заявлението в съда) до 04.04.2022 г. (датата, предхождаща подаването на исковата молба), сумата от 1 601,50 лева, представляваща непогасен остатък от просрочени лихви (неолихвяеми вземания) /съгласно направено изменение на иска по отношение на част от вземанията по реда на чл. 214 ГПК, допуснато с протоколно определение от 27.03.2023 г./, за които суми по ч. гр. дело № 27994/2013 г. по описа на Софийски районен съд, Гражданско отделение, 48-ми състав е издаден изпълнителен лист от 17.07.2013 г., въз основа на който е образувано изпълнително дело № 2690/2013 г. по описа на ЧСИ С.Х. с рег. № *** на КЧСИ и с район на действие Софийски градски съд, поради новонастъпило обстоятелство.

Ищцата твърди, че в хода на производството по ч. гр. дело № 27994/2013 г. по описа на Софийски районен съд са издадени заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 417 ГПК въз основа на документ – извлечение от счетоводните книги и изпълнителен лист от 17.07.2013 г., с който същата, в качеството си на кредитополучател, заедно с третото за процеса лице М.У., като съдлъжник по договора за кредит, са осъдени да заплатят на [фирма], чрез [фирма] следните суми: сумата от 11 613,83 лева, представляваща главница, дължима по договор за кредит № [№]/03.11.2009 г., ведно със законната лихва за забава върху главницата, считано от 28.06.2013 г. до окончателното ѝ изплащане, сумата от 2 570,81 лева, представляваща просрочена лихва за периода от 24.08.2011 г. до 18.06.2013 г., сумата от 263,21 лева, представляваща наказателна лихва върху просрочената главница за

периода от 24.08.2011 г. до 19.06.2013 г., сумата от 509,98 лева, представляваща наказателна лихва върху просрочената лихва, както и разноски по делото в размер от 1 346,16 лева,, от които 299,16 лева за държавна такса. Посочва се, че за събиране на вземанията, удостоверени в изпълнителния лист е образувано изпълнително дело № 2690/2013 г. по описа на ЧСИ С.Х. с първоначален вискател [фирма] чрез [фирма] и последващ такъв [фирма] – настоящия ответник. Намира, че последният не е легитимиран носител на вземанията с оглед липсата на данни същите да са били включени в активите на търговското предприятие на [фирма] към момента на продажбата му на ответната търговска банка. К. А. твърди, че не дължи процесните вземания и поради погасяването им по давност, считайки за приложим тригодишния давностен срок спрямо лихвите и петгодишния спрямо главницата и останалите притезания. Излага, че в хода на изпълнителното дело на 09.10.2013 г. е наложен запор върху вземанията й в търговски банки, след което не са предприети валидни изпълнителни действия. Посочва, че през 2016 г. същата е направила частични плащания за погасяване на вземанията по изпълнителния лист в общ размер на сумата от 4 400 лева, последното от които на 09.11.2016 г. С тази сума са погасени част от дължимите разноски в изпълнителния процес и част от вземанията по листа, които не са предмет на настоящата искова претенция. Счита, че изпълнителното производство е прекратено по силата на закона – чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК на 09.10.2015 г. с изтичане на две години от последното изпълнително действие – налагането на запор от 09.10.2013 г. и поради липсата на други действия в този срок, независимо, че фактически същото продължава да е висящо. Давността за процесните вземания е започнала да тече от 09.10.2013 г. и е изтекла, съответно на 09.10.2016 г. – по отношение на вземанията за лихви и на 09.10.2018 г. – по отношение на главницата, а с това и преди образуване на настоящото производство. Ищцата намира, че в изпълнителния процес е неприложимо основанието за спиране, установено в разпоредбата на чл. 115, ал. 1, б. „ж“ ЗЗД. Ето защо, вземанията, предмет на исковата претенция се явяват недължими. По тези съображения отправя искане за уважаването и за присъждане на сторените по делото разноски.

В депозирания в срока по чл. 131, ал. 1 ГПК писмен отговор ответникът [фирма] оспорва предявения иск като неоснователен и несъответен на доказателствата. Излага доводи, че правото на принудително изпълнение на вземанията по процесния изпълнителен лист от 17.07.2013 г. не е погасено по давност, доколкото в хода на производството по изпълнително дело № 2690/2013 г. по описа на ЧСИ Х. периодично са извършвани действия, довели до спиране и прекъсване на давностния срок. Посочва се, че вискателят не е бездействал и не се е дезинтересовал от делото. С тези доводи отправя искане за отхвърляне на иска и за присъждане на направените разноски в настоящия процес.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено от фактическа страна следното:

Между страните не спори, а и от приетите по делото писмени доказателства се установява, че в хода на производството по ч. гр. дело № 27994/2013 г. по описа на Софийски районен съд, ГО, 48-ми състав в полза на [фирма] чрез [фирма] и срещу ищцата К. Г. А. и третото за процеса лице М.С.У. е издаден изпълнителен лист от 17.07.2013 г., с който е разпоредено длъжниците К. А. и М.У. да заплатят на заявителя – при условията на солидарна отговорност помежду им следните парични вземания: сумата от 11 613,83 лева, представляваща просрочена главница по договор за кредит № [№]/03.11.2009 г., изменен на 24.02.2010 г., ведно със законната лихва за забава върху главницата, считано от 28.06.2013 г. (датата на подаване на заявлението в съда) до окончателното й изплащане, сумата от 2 570,81 лева, представляваща просрочена лихва върху редовна главница за периода от 24.08.2011 г. до 18.06.2013 г., сумата от 263,21 лева, представляваща наказателна лихва върху просрочена главница за периода от 24.08.2011 г. до 19.06.2013 г., сумата от 509,98 лева, представляваща наказателна лихва върху просрочена лихва, както и разноски по

делото в размер от 1 346,16 лева, от които 299,16 лева държавна такса и 1 047 лева адвокатско възнаграждение.

Изяснява се, че изпълнителният лист е издаден на основание подлежаща на изпълнение заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК – извлечение от счетоводните книги на търговската банка, обективизиращо данни за задълженията по договор за потребителски кредит № [№]/2009 г. от 03.11.2009 г. и Анекс № 1 от 24.02.2010 г. към 20.06.2013 г. с кредитополучател К. Г. А. и солидарен длъжник М.С.У., с размер на отпуснатия кредит от 12 000 лева за текущи потребителски нужди, с краен срок на погасяване 24.02.2020 г., обявен за предсрочно изискуем на 19.06.2013 г. на основание т. 19 и т. 19.1 от договора – поради допуснато просрочие в плащането на повече от две месечни погасителни вноски.

Не е спорно, а и от представения и приет по делото препис от изпълнително дело № [№]/2013 г. по описа на ЧСИ С.Х. с рег. № *** на КЧСИ и с район на действие Софийски градски съд следва, че последното е образувано по молба на вискателя [фирма] чрез [фирма] с вх. № 46700/20.09.2013 г. въз основа на процесния изпълнителен лист от 17.07.2013 г. за събиране на материализираните в него вземания срещу длъжниците К. Г. А. и М.С.У.. От съдържанието на молбата (приета като част от изпълнителното дело) се изяснява, че на основание чл. 18 ЗЧСИ вискателят е възложил на съдебния изпълнител правата по законовия текст, в частност проучване на имущественото състояние на длъжниците, извършване нансправки и снабдяване с документи и книжа във връзка с последното, както и правото да определя изпълнителния способ.

Установява се, че на длъжника К. А. е връчена покана за доброволно изпълнение на 22.10.2013 г.

Съдържащите се в изпълнителното дело материали сочат, че със заповрни съобщения с изх. № 61794/09.10.2013 г. и с изх. № 61796/09.10.2013 г. на ЧСИ Х., адресирани съответно до [фирма] и до [фирма], като трети задължени лица, е наложен запов върху вземанията по банковите сметки, открити в търговската банка на името на длъжника К. А.. Съобщенията са получени от адресатите на 15.10.2013 г. В отговор, с писмо с вх. № 54749/25.10.2013 г. и писмо с вх. № 53477/18.10.2013 г. търговските банки уведомяват съдебния изпълнител, че длъжникът К. А. има открита сметка В [фирма] и в [фирма], които са блокирани до пълния размер на сумата, посочена в заповрното съобщение, като към този момент сметките са без авоари, а по същите няма наложени предходни заповри.

Изяснява се, че с молба от 21.05.2015 г. и молба от 22.04.2016 г. настоящата ищца К. А. е поискала от съдебния изпълнител да бъде вдигнат наложението по делото запов върху трудовото възнаграждение на съдлъжника М.У., с изразена готовност за лично погасяване на задълженията чрез ежемесечно внасяне на сума в по-висок размер от вноските, удържани от другия длъжник. С разпореждане на ЧСИ исканията са оставени без уважение.

С постановление на помощник – частен съдебен изпълнител от 13.04.2022 г. изпълнителното производство по изпълнително дело № 2690/2013 г. по описа на ЧСИ С.Х. е прекратено на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК – поради това, че в продължение на две години вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия, а впоследствие – след влизане в сила на постановлението е разпоредено вдигане на наложените заповри.

За изясняване на делото от фактическа страна, с оглед твърденията и на двете страни за извършени плащания за погасяване на суми по процесния изпълнителен лист, както и данните за това, следващи от отразеното на гърба на изпълнителния лист, приложен към представения заверен препис от изпълнително дело, е допусната и изслушана съдебносчетоводна експертиза, заключението по която съдът кредитира като компетентно и обосновано, изготвено при анализ на събраните по делото доказателства, в частност представения заверен препис от изпълнителното дело, отговорило последователно на поставените задачи и останало по същество неоспорено от страните. Експертизата изяснява,

че съгласно изпратените заповорни съобщения в хода на образуваното изпълнително дело № 2690/2013 г. по описа на ЧСИ Сия Халаджева за събиране на сумите по процесния изпълнителен лист от 17.07.2013 г. размерът на задълженията на длъжниците К. А. и М.У., изчислен към 23.10.2013 г. възлиза на сума в общ размер от 19 169,65 лева, която включва задълженията по изпълнителния лист: 11 613,83 лева главница, 378,22 лева законна лихва върху същата за времето от 28.06.2013 г. до 23.10.2013 г., неолихвяеми вземания в общ размер от 3 344 лева, от които: 2 570,81 лева просрочена лихва върху редовна главница за периода от 24.08.2011 г. до 18.06.2013 г.; 263,21 лева – наказателна лихва върху просрочена главница за периода от 24.09.2011 г. до 19.06.2013 г. и 509,98 лева – наказателна лихва върху просрочена лихва за периода от 24.09.2011 г. до 19.06.2013 г.; присъдени разноси в размер от 1 346,16 лева, разноси по изп. дело в размер от 489,12 лева и разноси ЧСИ в размер от 1 998,32 лева. Съгласно констатациите в заключението са налице плащания в общ размер от 4 272,05 лева, от които 1 870 лева, платени чрез внасяне от длъжника К. А. с последно плащане на 09.11.2016 г. и 2 402,05 лева – от длъжника М.У. след наложени заповори върху получавани от същата трудови възнаграждения от третите за процеса лица „Фортуна“ и „Транскапитал“ с последен превод на 05.07.2016 г. – видно от данните, отразени в табричен вид в таблица № 4 от заключението. Изяснено е, че част от тази сума – в общ размер от 3 577,38 лева е преведена на вискателя, а останалата от 694,27 лева към ЧСИ. С така платените суми в полза на вискателя са погасени присъдените разноси по изпълнителния лист в размер от 1 346,16 лева, разноси по изпълнителното дело, сторени от вискателя в размер от 489,12 лева и част от неолихвяемите вземания по изпълнителния лист в общ размер от 1 742,50 лева. При съобразяване на извършените плащания останалите непогасени чрез плащане вземания по процесния изпълнителен лист към 24.11.2016 г. (последно плащане от 09.11.2016 г.) са: 11 613,83 лева главница, 1 542,28 лева законна лихва върху главницата за периода от 28.06.2013 г. до 18.10.2014 г., непогасената част от неолихвяемите вземания по изпълнителния лист в общ размер от 1 601,50 лева, допълнително и разноси към ЧСИ в размер от 1 304,05 лева.

При така приетата за установена фактическа обстановка, съдът достига до следните правни изводи:

Предявен е отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439, ал. 1, чл. 124, ал. 1, вр. ГПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 439, ал. 1 ГПК длъжникът в изпълнителния процес може да оспорва чрез иск изпълнението. По своята правна същност този отрицателен установителен иск е проявна форма на защита на длъжника в производството по индивидуално принудително изпълнение срещу материалноправната му незаконосъобразност. Последният има за предмет оспорване на вземането, материализирано в изпълнителния лист и може да бъде основан единствено на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание и водещи до погасяване на възникналото и претендирано право на вискателя или на отговорността на длъжника – арг. ал. 2 на същия законов текст.

В настоящата хипотеза се изясни, че ищцата оспорва вземанията, удостоверени в процесния изпълнителен лист с твърдения, че ответникът не е легитимиран носител на същите, предвид липсата на данни тези притезания да са били включени в активите на търговското предприятие на [фирма] към момента на продажбата му на ответната търговска банка, както и с довод за погасяването им по давност – т.е. въз основа на обстоятелства, настъпили след влизане в сила на заповедта за изпълнение, респ. след издаване на изпълнителния лист, а с това новонастъпили такива по смисъла на законовия текст.

Следователно, в доказателствена тежест на ищцата е да установи правния си интерес от търсената защита – отричане на вземанията, като докаже наличието на твърдяната форма на извънпроцесуално поведение на ответното дружество, свързана с претендиране на

процесните суми, периода – начален и краен момент на давността и активната си процесуална легитимация в процеса – качеството си на длъжник по процесния изпълнителен лист.

При установяване на горните обстоятелства, в тежест на ответника е да установи, че претендираните от него и оспорени от ищцата вземания съществуват и, че именно той е носител на притезанията - активната си легитимация като носител на вземанията като правоприменик на първоначалния вискател и кредитор по процесния изпълнителен лист и чрез установяване настъпването на обстоятелства, обуславящи основание за прекъсване/спиране на погасителната давност по смисъла на чл. 115 и чл. 116 ЗЗД.

Между страните не спори, а и по делото се установи, че процесните вземания са удостоверени в изпълнителен лист, издаден в хода на производството по ч. гр. дело № 27994/2013 г. по описа на Софийски районен съд, ГО, 48-ми състав, по който настоящата ищца К. А. има качеството на длъжник. Изясни се също, че след образуване на настоящия процес по искова молба от 05.04.2022 г. и конкретно с постановление на ПЧСИ от 13.04.2022 г. производството по изп. дело № [№]/2013 г. по описа на ЧСИ С.Х., образувано за принудително изпълнение на изпълнителния лист, е прекратено на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. Същевременно, с процесната искова претенция ищцата отрича само тази част от вземанията по изпълнителния лист – главница, непогасен остатък от присъдената лихва (неолихвяеми вземания) и законната лихва за забава върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението – 28.06.2013 г. до датата, предхождаща подаването на настоящата искова молба – 04.04.2022 г., чийто размер не се спори между страните, която част, съгласно изводите на вещното лице по съдебносчетоводната експертиза, е останала непогасена чрез плащанията, извършени в хода на изпълнителното дело, от които към вискателя са отнесени в общ размер на сумата от 3 088,66 лева за вземания по изпълнителния лист. По делото не се твърди и не се установява останалите неплатени суми по него да са погасени впоследствие чрез плащане от длъжника, с влязъл в сила съдебен акт да е била призната тяхната недължимост, нито изпълнителният лист да е бил обезсилен

Съществуването на този годен изпълнителен титул в полза на ответното дружество дава възможност на същото, като кредитор, във всеки един момент да инициира ново изпълнително производство за принудително събиране на сумите, което от своя страна обуславя интереса на задълженото лице – ищецът К. А. да оспори съществуването им въз основа на твърдените от нея обстоятелства, настъпили след издаването на изпълнителния лист /в този см. Определение № 410 от 20.09.2018 г. по ч. гр. дело № 3172/2018 г., IV-то г.о. ВКС/. Същевременно, с отговора на исковата молба, депозиран по настоящото дело, ответникът оспорва основателността на исковата претенция с доводи, насочени към установяване съществуването на вземанията по процесния лист.

С оглед изложеното, съдът намира за установено наличието на правен интерес у ищцата от предявяване на отрицателния установителен иск и за нейната активна материалноправна легитимация в процеса.

Между страните не се спори, че след издаване на изпълнителния лист от 17.07.2013 г. в полза на кредитора [фирма] чрез [фирма], е налице осъществена продажба на търговското предприятие на клона в полза на настоящия ответник [фирма].

Спорно е обстоятелството дали процесните вземания са преминали в патримониума на ответната търговска банка, предвид оспорването на ищцата за липсата на доказателства тези притезания да са част от активите на прехвърленото предприятие.

При служебна справка от публично достъпния Търговски регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел по партидата на [фирма], с ЕИК: [ЕИК] следва, че същият е закрит на 05.07.2017 г., като клон на чуждестранната търговска банка [фирма] – първоначалния кредитор по процесния изпълнителен лист, предхождано от прехвърляне на търговското му предприятие през месец март 2016 г. в полза на настоящия ответник

[фирма], явяващ се негов правопреемник.

Съгласно разпоредбата на чл. 15 ТЗ предприятието като съвкупност от права, задължения и фактически отношения може да бъде прехвърлено чрез сделка, извършена писмено с нотариално удостоверяване на подписите и съдържанието, извършени едновременно. Касае се за имуществено право на търговеца, с което последният може да се разпорежда при съблюдаване на законовите изисквания откъм форма на разпоредителната сделка.

По делото се установи, че процесният изпълнителен лист е издаден на 17.07.2013 г. в полза на [фирма] чрез [фирма], както и, че същият удостоверява вземания на това дружество от ищцата К. А. и третото за процеса лице М.У., произтичащи от договор за потребителски кредит от 03.11.2009 г. и анекс № 1 към него от 24.02.2010 г. Предвид това и с оглед липсата на твърдения и доказателства за последващо разпореждане с правата, следва да се приеме, че към момента на прехвърляне на търговското предприятие на дружеството – кредитор към [фирма] вземанията по този изпълнителен лист са били част от активите на предприятието и следователно са преминали в патримониума на ответната страна, още повече, че в случая ищцата не твърди да е изпълнила надлежно задълженията си към стария кредитор.

Изложеното обосновава извода за наличието на пасивна материалноправна легитимация на ответника в настоящия процес като кредитор на вземанията, удостоверени в процесния изпълнителен лист, издаден в полза на праводателя му [фирма], чрез [фирма].

В настоящия случай ищцата оспорва вземанията и с твърдение за погасяването им по давност, започнала да тече след издаване на процесния изпълнителен лист и изтекла преди образуване на настоящото производство. От систематичното тълкуване на разпоредбите на чл. 110 и чл. 118 ЗЗД следва изводът, че погасителната давност е законоустановен период от време, през който носителят на едно вземане бездейства и с изтичането на който последният губи възможността да получи защита на правото си чрез средствата на държавната принуда.

По делото се изясни, че процесните, оспорени от ищцата вземания, са удостоверени в изпълнителен лист, издаден по реда на чл. 416 ГПК – въз основа на заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК.

Уредено като строго формално заповедното производство по чл. 410 и сл. ГПК има за цел да установи дали едно парично вземане е спорно и в случаите, при които е останало неоспорено от длъжника да даде по-бърза защита на кредитора чрез издаване на изпълнително основание – заповед за изпълнение /арг. чл. 404, т. 1, предл. 3 ГПК/, която да послужи да принудително изпълнение на притезанието по реда на чл. 442 и сл. ГПК.

От систематичното тълкуване на разпоредбите на чл. 423, чл. 424 и чл. 439 ГПК следва изводът, че влязлата в сила по реда на чл. 416 ГПК – като неоспорена в срок от длъжника заповед за изпълнение на парично задължение има правни последици, аналогични на влязлото в законна сила съдебно решение. Безспорно същата се ползва с изпълнителната сила, присъща на осъдителните решения и представлява съдебно изпълнително основание за удостоверените в нея парични вземания. Същевременно, заповедта за изпълнение има установително действие в отношенията между страните, като влизането ѝ в сила препятства оспорването на вземанията въз основа на обстоятелства или доказателства, които са били известни на длъжника и с които е разполагал или е можел да се снабди до изтичането на срока за възражение – арг. чл. 424 ГПК.

Вземането, установено с влязлата в сила заповед за изпълнение, може да бъде оспорено единствено по реда на чл. 423 ГПК и чл. 424 ГПК, които по характера си представляват извънредни хипотези, с ограничено във времето приложение. Същевременно и в заповедното производство, в хода на което е издадено изпълнителното основание, допустима форма на защита е искът по чл. 439 ГПК, който обаче може да се основава само на факти, настъпили след изтичането на срока за подаване на възражение – арг. чл. 439, ал. 2

ГПК.

Всичко изложено дотук дава основание на съда да приеме, че влязлата в сила заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК има присъщото на съдебните решения установително действие в отношенията между страните, поради което спрямо удостоверените в същата вземания, от влизането и в сила, става приложим петгодишният давностен срок съгласно разпоредбата на чл. 117, ал. 2 ГПК. В този смисъл са и мотивите, изложени в Определение № 214 от 15.05.2018 г. по гр. дело 1528/2018 г. по описа на ВКС, IV гр. о., постановено в производство по реда на чл. 288 ГПК, в които е отразено, че влязлата в сила заповед за изпълнение формира сила на пресъдено нещо и установява с обвързваща страните сила, че вземането съществува към момента на изтичането на срока за подаване на възражение, в който смисъл са и Определение № 443 от 30.07.2015 г. по ч. търг. дело № 1366/2015 г., II т. о., ТК на ВКС, така също и Определение № 576 от 16.09.2015 г. по ч. гр. дело № 4647/2015 г., IV г. о., ГК на ВКС.

Следователно, спрямо процесните, оспорени от ищцата вземания, за които по ч. гр. дело № 27994/2013 г. по описа на Софийски районен съд, 48-ми състав са издадени заповед за изпълнение на парични задължения въз основа на документ и изпълнителен лист от 17.07.2013 г. е приложим петгодишният давностен срок – арг. чл. 117, ал. 2 ЗЗД, започнал да тече от момента на влизане в сила на заповедта за изпълнение.

При извършване на преценка погасени ли са по давност процесните вземания от значение е не само изтичането на предвидения срок, но и бездействието на кредитора през този период, което да има за последица погасяване на правото му за принудително събиране на паричните притезания.

Съгласно разпоредбата на чл. 116, в. „в“ ЗЗД сред основанията за прекъсване на давността е и предприемането на действия за принудително изпълнение, като от прекъсването на давността започва да тече нова такава – арг. чл. 117, ал. 1 ЗЗД.

Събраните по делото доказателства водят до извод, че този давностен срок е прекъснат с подаването на молбата от 20.09.2013 г. от вискателя [фирма] чрез [фирма] с искане за образуване на изпълнително дело за събиране на вземанията по процесния изпълнителен лист. Изясни се, че последната съдържа изрично възлагане по чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ, както и, че въз основа на същата е образувано изп. дело № [№]/2013 г. Съгласно посочената законова разпоредба по възлагане от вискателя частният съдебен изпълнител може във връзка с изпълнителното производство да проучва имущественото състояние на длъжника, да прави справки, да набавя документи, книжа и други, да определя начина на изпълнението, както и да бъде pazач на описаното имущество.

Предвид това и при съобразяване със задължителните разяснения, дадени в мотивите на т. 10 от Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. по тълк. дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, съдът счита, че тази молба на [фирма] чрез [фирма], в качеството му на кредитор по изпълнителния лист, обективираща конкретни искания и възлагане по чл. 18 ЗЧСИ, и която е била приета от органа по принудителното изпълнение като редовна такава, е първото действие, което е довело до прекъсване на давността по отношение на процесните вземания и нова такава е започнала да тече, считано от следващия ден – 21.09.2013 г.

Съдът намира, че на основание чл. 115, ал. 1, б. „ж“ ЗЗД тази молба е довела и до спиране на давностния срок за вземанията по изпълнителния лист, през време на изпълнителното производство, съобразявайки разясненията, дадени в Постановление № 3 от 18.11.1980 г. на Пленума на ВС, като нова давност е започнала да тече от момента на отмяната на тълкуването на правната норма, дадено с това постановление на ВС, извършена с т. 10 от Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. по тълк. дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС. В мотивите на постановлението изрично е прието, че след образуване на изпълнителното дело, при висящност на изпълнителния процес, прекъснатата вече давност се спира, тъй като изпълнителният процес е също съдебен процес, част от гражданския

такъв, каквато част е и предшестващото го исково производство, в хода на което давност не тече докато трае процесът. Този акт на върховната съдебна инстанция е отменен с Тълкувателното решение № 2 от 26.06.2015 г., която отменя има действие занапред, а новото тълкуване на правната норма започва да се прилага именно от момента на постановяването на новия тълкувателен акт (в този смисъл Тълкувателно решение от 28.03.2023 г. по тълк. дело № 3/2020 г. на ОСГТК на ВКС, Решение № 170 от 17.09.2018 г. по гр. дело № 2382/2017 г. ГК, IV г. о. на ВКС).

Ето защо, докато е траел изпълнителният процес относно вземанията по образувани преди обявяването на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т. дело № 2/2013 г., ОСГТК, ВКС, изпълнителни дела, давност за тези вземания не е текла. За тях давността е започнала да тече от 26.06.2015 г., от когато е обявено за загубило сила ППВС № 3/1980 г.

Следователно, считано от 26.06.2015 г. действието на процесното спиране е преустановено, като от този момент е започнал да тече приложимият към вземанията петгодишен давностен срок, който поначало изтича на 26.06.2020 г.

При съобразяване с данните, следващи от приобщените писмени доказателства и заключението на вещото лице по съдебночестоводната експертиза, съдът приема, че след изтичане на периода, през който давността е спряла да тече – след 26.06.2015 г. спрямо длъжника К. А. не са предприети конкретни изпълнителни действия, които да са от естество да доведат до спиране/прекъсване на основание чл. 116, б. „в” ЗЗД на давностния срок за вземанията, по които същата е насрещно задължено лице. Такъв характер имат налагането на запорите по запорни съобщения на ЧСИ от 09.10.2013 г. от момента на получаване на запорните съобщения от третите задължени лица – [фирма] и [фирма] на 15.10.2013 г., при получен утвърдителен отговор за запориране на откритите при тях банкови сметки на длъжника. Тези действия са прекъснали давността, но са осъществени преди 26.06.2015 г. След този момент и до прекратяване на изпълнителното дело с постановление на съдебния изпълнител от 13.04.2022 г., а и към момента на образуване на настоящото производство по искова молба от 05.04.2022 г. няма данни давността спрямо този длъжник да е прекъсната.

В тази връзка съдът съобрази спирането на давността за вземанията по изпълнителния лист за срока от 13.03.2020 г. до отмяна на извънредното положение, доколкото съгласно Закона за мерките и действията по време на извънредното положение (ДВ бр. 34 от 09.04.2020 г.) за този период спират да текат давностните срокове, с изтичането на които се погасяват или придобиват права от частноправните субекти – арг. чл. 3, т. 2 от закона. Съгласно § 13 от Преходните и заключителните разпоредби към Закона за изменение и допълнение на Закона за здравето (ДВ, бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г.) сроковете, спрели да текат по време на извънредното положение по Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването на този закон в "Държавен вестник". Законът е обнародван на 13.05.2020 г., поради което течението на давностния срок е възобновено на 21.05.2020 г.

Следователно, процесният давностен срок по отношение на вземанията от ищцата К. А. е бил спрян за период от 2 месеца и 7 дни, а именно през времето от 13.03.2020 г. до 21.05.2020 г., поради което същият е изтекъл на 03.09.2020 г., а с това и преди подаване на исковата молба от молбата от 05.04.2022 г.

В тази връзка съдът намира за недоказано оспорването на ответника, проведено с отговора на исковата молба, относно перидичното извършване на действия в хода на образуваното изпълнително дело, довели до спиране и прекъсване на давностния срок.

Нямат такъв характер извършените от ищцата К. А. частични плащания за погасяване на дълга, тъй като се касае за внасяне на суми в хода на започнало срещу нея принудително изпълнение, поради което същите нямат характера на признание на дълга по см. на чл. 116 ГПК, още повече, че считано от датата на последно осъществено плащане – 09.11.2016 г.

до момента на образуване на настоящото дело също е изтекъл приложимият към вземанията петгодишен давностен срок.

Не са от естество да прекъснат давността и изпълнителните действия, насочени срещу другия длъжник по изпълнителния лист – М.У., в качеството ѝ на солидарно задължено лице наред с главния длъжник ищцата К. А. и конкретно налагането на заповест върху получаваните от същата трудови възнаграждения със заповестни съобщения от 09.10.2023 г. до [фирма], получено на 01.11.2013 г. и от 04.10.2014 г. до [фирма], получено на 07.10.2014 г., съответно извършените преводи на суми въз основа на ката наложените заповести, последният на 05.07.2016 г. (съгласно изводите на вещното лице, обективирани в таблица № 4 от заключението), тъй като макар в случая и двете да са страни, в качеството на длъжници по процесния изпълнителен лист, то извършените спрямо всяка от тях изпълнителни действия не са от естество да доведат до спиране/прекъсване на давностния срок по отношение на другата – арг. чл. 125 ЗЗД. В допълнение следва да се посочи, че считано от датата на налагане на заповест от 07.10.2014 г., както и иот датата на последния превод въз основа на същия от 05.07.2016 г. до образуване на настоящото дело също е изтекла петгодишната погасителна давност.

С оглед всичко изложено дотук, предявената искова претенция на ищцата К. А., основана на твърдения за недължимост на вземанията по процесния изпълнителен лист, поради погасяването им по давност в период след издаване на изпълнителния лист и преди образуване на настоящото производство, се явява основателна и следва да бъде уважена.

По отговорността за разноси:

При този изход на спора право – основателност на предявения иск право на разноси има само ищцата. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на същата следва да бъде присъдена сумата от 250 лева – сторени разноси по делото, представляващи депозит за съдебносчетоводната експертиза. На основание чл. 78, ал. 1, вр. чл. 38, ал. 2, вр. ал. 1, т. 2 и т. 3 ЗАдв в полза на пълномощника на ищцата - адв. Е. Г. следва да бъде присъдена сумата от общо 1 400 лева – представляваща адвокатско възнаграждение за оказаната безплатна адвокатска защита в полза на ищцата съгласно представените по делото договор за правна защита от 01.04.2022 г. (л. 313 от делото). В тази връзка съдът намира за основателно възражението на ответната страна по чл. 78, ал. 5 ГПК за прекомерност на претендираното възнаграждение в размер от 1 900 лева и намали същия до размера от 1 400 лева, съобразявайки минималния размер от 1 236,55 лева, следващ от чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (в приложимата редакция), конкретната фактическа и правна сложност на делото, обусловена от предявена една искова претенция, без събиране на множество и разнородни доказателства, неговата обичайна продължителност, както и конкретно извършените действия от пълномощника на ищцата, изразяващи се в депозиране на искова и уточнителни молби и участие в проведеното първо открито съдебно заседание. На основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на бюджета на съдебната власт и по сметка на СРС сумата от 942,07 лева, представляваща дължимата държавна такса по делото. Сторените от ответника разноси следва да останат за негова сметка.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от К. Г. А., с ЕГН: ***** и адрес: [адрес] против [фирма], с ЕИК: [ЕИК], със седалище и адрес на управление: [адрес] отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439, ал. 1, вр. чл. 124, ал. 1 ГПК, че К. Г. А. не дължи на [фирма] сумата от 11 613,83 лева, представляваща непогасена главница

по договор за кредит № [№]/03.11.2009 г., ведно със законната лихва за забава върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба – 05.04.2022 г. до окончателното изплащане, сумата от 10 336,40 лева, представляваща законна лихва за забава върху главницата за периода от 28.06.2013 г. (датата на подаване на заявлението в съда) до 04.04.2022 г. (датата, предхождаща подаването на исковата молба) и сумата от 1 601,50 лева, представляваща непогасен остатък от просрочени лихви (неолихвяеми вземания), за които суми по ч. гр. дело № 27994/2013 г. по описа на Софийски районен съд, Гражданско отделение, 48-ми състав е издаден изпълнителен лист от 17.07.2013 г., въз основа на който е образувано изпълнително дело № 2690/2013 г. по описа на ЧСИ С.Х. с рег. № *** на КЧСИ и с район на действие Софийски градски съд, поради новонастъпило обстоятелство – погасяване по давност на правото на принудително изпълнение на вземанията.

ОСЪЖДА [фирма], с ЕИК: [ЕИК], със седалище и адрес на управление: [адрес] да заплати на К. Г. А., с ЕГН: ***** и адрес: [адрес], на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, **сумата то 250 лева**, представляваща сторени по делото разноски.

ОСЪЖДА [фирма], с ЕИК: [ЕИК], със седалище и адрес на управление: [адрес] да заплати на адв. Е. М. Г., с ЕГН: ***** и адрес на упражняване на дейността: [адрес], на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, вр. чл. 38, ал. 2, вр. ал. 1, предл. 3, т. 2 и т. 3 ЗАдв, **сумата от 1 400 лева**, представляваща адвокатско възнаграждение за оказаната безплатна адвокатска защита по делото в полза на ищцата.

ОСЪЖДА [фирма], с ЕИК: [ЕИК], със седалище и адрес на управление: [адрес] да заплати в полза на бюджета на съдебната власт и по сметка на Софийски районен съд, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, **сумата от 942,07 лева**, представляваща дължимата държавна такса по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба, пред Софийски градски съд, в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____